

Атанас Далчев
Стаята

Би казал, че във тази стая
 не е живял отдавна никой,
че е заключена стояла
 с години нейната врата.
Тук има миризма на вехто
 и прах по всичките неща,
тук бавно времето превръща
 във прах безжизнен сякаш всичко.

В ъглите расне неусетно
 вечерната дрезгавина
и вехне есенното слънце
 върху килимите на пода,
а светят жълти зимни дюли,
 наредени върху комода
като голяма броеница
 от кехлибарени зърна.

Какви лица ли отразило
 ревниво пази огледалото?
То сякаш е един прозорец,
 отворен в друг предишен свят.
Часовникът е вече млъкнал
 и в неговия чер ковчег
лежат умрели часовете
 и неподвижно спи махалото.

Портрети на жени, които
 са си отишли от света,
висят, от слънце пожълтели,
 окачени върху стената,
заспала тежко върху пода,
 сънува в здрача тишината
и цялата печална стая
 залязва бавно с вечерта.

1925 г.

